

νας τὴν φέρουσιν σιδηροῦν χειρόκτιον δεξιάν του ἐπληξε τὴν χεῖρα τοῦ ἀδιακρίτου ἐκείνου παιδός, ὅπερ ὀπισθοχωρήσαν ἀμέσως βήματα τινα ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ φουσᾷ τὸ πλὴγὲν μέρος.

— Δόξαζε τοὺς ἀγίους σου (προσέθετο ἀπειλητικῶς ὁ Ρογήρος) ὅτι δὲν σοῦ κάμνω καὶ κάτι χειρότερον, διότι ἔως σήμερον κανεῖς, οὔτε χριστιανός, οὔτε σαρακηνός, ἡδυνήθη νὰ καυχήθῃ ὅτι ἡγγίξε τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου μου.

Ἀκούων ὁμῶς τὸν παῖδα θρηνοῦντα, ὁ ἡμέτερος ἦρως ὑπέκυψεν εἰς τὴν παλαιὰν συνήθειαν—τὴν ὁποίαν οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τοῦ νοός μας—ὅτι δηλαδὴ ἕκαστος δύναται δι' ἐνὸς νομίσματος χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ὕβρεις, νὰ στεριεύσῃ τὰ δάκρυα, καὶ νὰ κωλύσῃ τῆς ψυχῆς τὰ συναισθήματα. Ἐξαγαγὼν δὲ φλωρίνιον προσήνεγκεν αὐτὸ εἰς τὸν παῖδα.

Πῶς συμβαίνει τοῦτο, ἀγνοῶ· ἀλλ' οἱ παῖδες, ὧν τὸ πνεῦμα φαίνεται ἀνίκανον διὰ τὰς ἀπλουστεράς γνώσεις, ποθοῦσιν ἀπλῆστως καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο δίποδον τὰ χρήματα, καίπερ ἡ ἀπόκτησις αὐτῶν, ἡ δαπάνη, τί ἀντιπροσωπεύουσι καὶ διατί τὸ ἀντιπροσωπεύουσιν, ἔπρεπε νὰ ᾔνοι ἰδέαι ἀφηρημέναι, μὴ δυνάμεναι νὰ εἰσχωρήσωσιν εὐκόλως εἰς τὴν κεφαλὴν παιδός.

Ἰσως τὸ στιλπνὸν καὶ στρογγύλον ἐκεῖνο σῶμα προσελκύει τὴν προσοχὴν των.

Ἰσως—καὶ τοῦτο φρονῶ ὅτι εἶναι τὸ ἀληθέστερον—ἡ ἐπιστήμη τοῦ νομίσματος εἶναι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην συμφωνοτέρα πρὸς τὴν ἡμετέραν φύσιν καὶ ἡ μόνη, ἥτις ἐμείνε κοινὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδάμ ἄχρι τοῦδε.

Ὁ Ρογήρος, μολὶς ἔτεινε τὴν χεῖρα μετὰ τοῦ φλωρινίου, ἡσθάνθη ἐνδόμυχόν τινα λύπην, καί, ἐπειδὴ ἡ μηχανικὴ ταχύτης τῆς σκέψεως—ὡς γινώσκουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται—εἶναι καὶ σήμερον ἔτι τὸ ἰσχυρότερον τῶν ἐπιχειρημάτων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πνευματικότητος, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἔγνω τὸ μεταξὺ τῆς γενομένης ὕβρεως καὶ ἐνὸς νομίσματος ἀνάρμοστον, τὸ χαμπερὲς τῆς σκέψεως ὅτι διὰ τοῦ νομίσματος θὰ ἐπανωρθοῦτο ἡ ὕβρις, καὶ πόσον μωρός εἶναι ὁ θέλων διὰ τοῦ νομίσματος νὰ καταπνίξῃ τὰ αἰσθήματα—καὶ πολλὰ ἄλλα, ἀνήκοντα εἰς σοφίαν λίαν μυστηριώδη καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνάρμοστον νὰ ἐκτεθῶσιν ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Ἄς μὴ εὕρῃ δὲ τις παράδοξα, ὅσα εἶπον ἀνωτέρω.

Ὁ ὄχλος—καὶ λέγων ὄχλον δὲν ἐννοῶ μόνον τοὺς ἔχοντας ἱμάτια ἐκ βαμβακεροῦ καὶ χονδροῦ ὑφάσματος, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔχοντας ἐξ ἐριούχου τιμωμένου πρὸς τεσσαράκοντα καὶ ἐπέκεινα δραχμὰς ἐκάστην πηχυν—ὁ ὄχλος ἔχει ἀλλόκοτον ὀργανισμόν, καὶ ἂν ἡ τύχη ρίψῃ εἰς τὰς χεῖρας του βιβλίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ, παρατηρεῖ ἀμέσως, ἂν ἡ φήμη τοῦ συγγραφέως ᾔνοι παλαιὰ καὶ ἐρριζωμένη ἐν τῷ πνεύματι τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἂν ὁ συγγραφεὺς ᾔνοι νέος καὶ ἀγένειος ἔτι.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, καταπνέει δίκην σπόγγου τὸ αἶσχος τῆς ἀμαθείας· καίπερ δὲ μὴ ἐννοῶν καὶ αἰσθανόμενος μεγίστην λύσσαν νὰ δῇ, κραυγάζει: «Εὖγε!» Οὐαὶ δὲ αὐτῷ, ἂν μὴ ἔπραττεν οὕτως! ἡ περιφρόνησις θὰ ἠκολούθει τὴν γυμνότητα τοῦ πνεύματος· καὶ ἀνέχεται μὲν νὰ ᾔνοι γυμνός πάσης ἐπιστήμης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κεκαλυμμένος δι' αἰσχύς.

Ἡ μοχθηρία ὁμῶς τῆς καρδίας δείκνυται πληρέστατα ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει. Γινώσκων ὅτι δύναται νὰ βλάψῃ, ὅτι δύναται νὰ οὐρλιάσῃ, νὰ ρίψῃ ἐν τῷ βορβόρῳ του τὸν προσπαθοῦντα νὰ ἐξέλθῃ αὐτοῦ, καταπατῶν τὴν κεφαλὴν του, σπεύδει ἀγαλλόμενος, ὡς ὁ ὄνος τοῦ Αἰσώπου, νὰ λακτίσῃ τὸ μέτωπον τοῦ ὑπὸ τῆς νόσου καὶ τοῦ γήρατος ἐξησθενημένου λέοντος.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Ναί, κύριε, ἦτο εἰς τὰ 1853· ἤμην τότε λοχαγὸς καὶ εἶχα κληρονομήσει μίαν ἀδελφὴν μου, ἡ ὁποία ἐκατοικοῦσεν εἰς Lot. Ὁ συνταγματάρχης προέφερε τὴν λέξιν ταύτην Lottte μὲ τρία t. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅπου μὲ ἔκλεψεν ὁ συμβολαιογράφος εἰς τὴν καταγραφήν...

— Λυπηρὸν γεγονός, συνταγματάρχα, ἀλλ' εὐτυχῶς σπανιώτατον...

— Μὲ ἔκλεψε! ναί, κύριε, μὲ ἔκλεψε, ἕνας συναδέλφός σου...

Καὶ φλογόντα βλέμματα ἐξακοντίζων κατ' αὐτοῦ, ὁ συνταγματάρχης ἐφαίνετο μεμφόμενος αὐτὸν τὸν Φροσσάρ ὡς ὑπεξαίρεσαντα τὴν κληρονομίαν του.

— Sapristi, συνταγματάρχα, ἔλεγε τότε ὁ Πομπερὰν ὅστις εἶχε πολλὴν τὴν οἰκειότητα μετὰ τοῦ Μερλώ, τὰ 1853 ὁ Φροσσάρ ἦτο δέκα ἐτῶν παιδί καὶ λογικῶς δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς συνένοχος τοῦ ἐγκληματίου συμβολαιογράφου σου! ... Ἡξεύρω ὅτι τώρα εἶναι τριάκοντα ἐτῶν, καὶ ὅτι εἶναι τετραπέρατος στρεφόμενος πάντοτε περίξ τῶν νεανίδων... Αὐτὸ ὁμῶς δὲν εἶναι λόγος διὰ νὰ τὸν καταδικάσῃ τις εἰς αἰῶνία δεσμά.

Ὁ Μερλώ ἐβρυχήθη ὡς ὕαινα τρωθεῖσα, καὶ ἀνέκραξε:

— Τῶν νεανίδων; ... Ἄν ἡξευρα...

— Πιστεύσατε, συνταγματάρχα, ἐπιθύρειν ὁ Φροσσάρ, εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ σεβασμοῦ μεθ' οὗ...

— Καλὰ! καλὰ! ἔχω ἐγὼ τὸ μάτι μου... Μεταβολή! μάρς!...

Καὶ ἄφρις τὸν Πομπερὰν γελῶντα ὡς παρὰ φρων, καὶ τὸν Φροσσάρ κατατεθλιμ-

μένον, ὁ συνταγματάρχης μετέβαινεν ὡς φρουρὰ τῶν δύο νεανίδων δέκα βήματα μακρὰν αὐτῶν βαδιζών.

Περὶ τὰς τέσσαρας ἐπανάκαμπτον εἰς Καναλέλ.

Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἡ ἑορτὴ τοῦ ἀγίου Βερνάρδου συνέπιπτε τὴν 12 Αὐγούστου. Ἐγένοντο ἐπὶ τούτῳ μεγάλαι παρασκευαί, καθότι ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῶν ξενιζομένων νὰ εὐχηθῶσι τὴν ἑορτὴν ταύτην τῷ κόμῃ μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος, προσκομίζοντες αὐτῷ ἕκαστος διάφορα ἀπροσδόκητα δῶρα. Ὁ κόμης παρεκάλεσε μόνον τὸν Σεβερὰν νὰ μὴ λείψῃ.

— Κατέστητε ἀγριος πάλιν, τέκνον μου, εἶπε πρῶτος ὁ κόμης. Ἐχετε φαίνεται περιοδικὰ ὑποτροπὰς. Ἐνθυμήθητε ὅτι πρὸ ἔτους εἰσθε πάντα ἀκοινώτητος. Ὁφείλετε νὰ μεριμνᾶτε περὶ τῆς εὐζωίας σας. Ἄλλως τε, εἶναι ἀνάγκη ὅπως ἦσθε ἐνταῦθα τὴν 12 ἵνα μοὶ εὐχηθῆτε τὴν ἑορτὴν. Θέλω δωρῆσαι ὑμῖν καὶ ἐν μικρὸν δῶρον.

Ὁ Σεβερὰν λίαν ἐθορυβήθη ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ στρατηγοῦ. Τί δῶρον ἠθελε δώσῃ αὐτῷ; Πρὸς τί τὸ λέον τοῦτο δῆγμα τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας; Τί δ' ἔπραξεν ὅπως ἀξίος ᾖ τούτου; Μὴ ὀλίγα ὀφείλει αὐτῷ; Καὶ ὁμῶς τὸν ἐξαίρετον τοῦτον ἄνδρα, τὸν ἀφοσιωμένον προστάτην, τὸν μέγαν εὐεργέτην, τὸν ἀληθῆ πατέρα, ἡπάτα ἐλεεινῶς!

IB'

Ὁ κόμης ἡγέρθη λίαν· πρῶτὴ τὴν 12 Αὐγούστου, ὅπως μεταβῇ εἰς ἐποπτεῖαν τῶν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ γενομένων ἔργων.

Ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Μερλώ καὶ Πομπερὰν· ἔδωκε τινὰς διαταγὰς ὡς πρὸς τὴν πῆξιν τῶν δοκῶν ἐφ' ὧν ἐμελλον νὰ τεθῶσι τὰ πυροτεχνήματα.

Ἐρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς πηγνυμένης σκηνῆς ὑφ' ἣν ὠρχοῦντο οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ κήπου. Ἐπεσκέφθη τὸ περίπτερον, ὅπερ ὑπὸ τὰ δένδρα εἶχε διασκευασθῇ ὅπως περιλάβῃ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τούτῳ προσκλήθεισαν ἐκ Παρισίων.

Καὶ τὴν ἐνδεκάτην, διευθετήσας τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς διδομένης ἑορτῆς, ἐπανήλθεν οἰκάδε.

Ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας αἱ θύραι ἀνεπετάσθησαν, καὶ τὸ πλῆθος ἤρξατο νὰ καταλαμβάνῃ τὸν κήπον.

Ἡ ὀρχήστρα διέχεε μακρὰν εἰς τὰ πέριξ τὰς ἡχοὺς τῶν ὁργάνων τῆς.

Ὁ κρότος τῶν βαρέων ὑποδημάτων, πληττόντων τὸ ἔδαφος, οἱ γέλωτες, αἱ ζητωκραυγαί, αἱ προσκλήσεις τῶν χορευτῶν, ἀφικνοῦντο μέχρι τοῦ πύργου.

Μέρος στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς τοῦ Melun ἦλθεν ἐπίσης καὶ ὠρχεῖτο μετὰ τῶν ὠραίων χωρικῶν νεανίδων. Ἐν ταῖς αἰθούσαις σπουδαῖα ὑποκείμενα συνεκέντροντο.

Μεταξὺ αὐτῶν ἐβλεπέ τις τὸν διευθυντὴν τῆς σχολῆς τῶν Fontainebleau τὸν νομάρχην τοῦ Melun, τὸν δήμαρχον τοῦ

Bois-le-Roi, πλούσιον ἐργοστασίᾳρχην. Ἡ Σάρρα, λαμπρὰν ροδόχρουν ἐσθῆτα ἐκ σειρικοῦ φέρουσα καὶ ἐν θελκτικῇ κομμώ-σει, ἄνευ κοσμημάτων, διελέγετο μετὰ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Bois-le-Roi, σεβαστοῦ γέροντος, αἰχμαλωτισθέντος ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον.

Ὁ Σεβεράκ, ἐν τῇ ἀπλῇ στολῇ του, εὐρίσκετο εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἀκροώμενος ἀφηρημένως τὰς κραυγὰς τοῦ πλήθους.

Ἐν τῷ ὕδατι τῆς μεγίστης δεξαμενῆς πολυχρώμοι φανοὶ ἀντανέκλων τὰ φῶτα τῶν, πλοιαρία σημασιολόγια διήρχοντο, ἐλκύνοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοὺς κυπρί-νους, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι εἶναι ἡμέρα.

Παρίστα τέλος λαμπρὸν θέαμα ἄπας ἐκεῖνος ὁ φωτιζόμενος εὐρύς χώρος. Καὶ οἶονεῖ ἐμψυχωθέντες ὑπὸ τῆς λαμπηδόνος τῆς ἑορτῆς οἱ πρόγονοι τῆς ιδιοκτησίας ταύτης ἐφαίνοντο γελῶντες.

— Διάβολε! ποῦ εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ Σεβεράκ; εἶπεν ὁ κόμης ἀποσπώμενος μετὰ λύπης ἀπὸ μεγίστου κύκλου δημο-τικῶν ἀρχόντων.

— Τὸν παρετήρησα, στρατηγέ, πρὸ ὀλίγου, εἰς τινὰ γωνίαν, εἶπεν ὁ Φροσσάρ, ὃν ὁ Μερλώ εἶχε τρέψει εἰς δρομαίαν φυ-γὴν. Ἄ! ἰδοὺ αὐτός...

Ὁ στρατηγὸς ἐβάδισε πρὸς τὸν ὑπα-σπιστὴν του, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ φαίδρὰν μορφήν. Ὁ Πέτρος ἡγήθη αἰφνης, καὶ λίαν τεταραγμένος ἐθεώρει αὐτὸν ἐρ-χόμενον.

— Τώρα ὁπότε ἐτελείωσα πᾶν ὅ,τι εἶ-χον μετὰ τῶν ἄλλων, ἔλθετε νὰ σὰς πε-ριπτυχθῶ, εἶπεν ὁ κόμης. Ὑμᾶς κυρίως πρέπει νὰ συγχαρῶ. Ὁ ὑπουργός, ἀπονέ-μων δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀξίαν σας, ὡς γινώσκων τὰς σπουδαίας πρὸς τὸ Κράτος ἐκδουλεύσεις σας, διώρισεν ὑμᾶς ἑταίρον.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Πέτρος ὠχρί-ασε τόσον, ὥστε προὐχώρησεν ὁ Φροσσάρ ὅπως τὸν ὑποστηρίξῃ, νομίζων ὅτι ἐμελλε νὰ πέσῃ.

Ἰστατο, μὲ σπινθηρίζοντας ὀφθαλμούς, καὶ ἀκινήτους χεῖρας, ὡσεὶ νεκρός.

— Sapristi! εἶπεν ὁ Φροσσάρ, τί ἔ-παθες; Τριάνκοντα ἐτῶν νέος καὶ ἑταίρος! Νομίζω ὅτι εἰς τὸν στρατόν, οὐδεὶς θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν βαθμὸν αὐτὸν νεώτερός σου. Bravo!

— Ἀγαπητέ Φροσσάρ, εἶπεν ὁ στρα-τηγὸς συγκεκινημένος, ὁ Πέτρος εἶναι ἀ-ξιόλογος στρατιώτης, πρὸς δὲ τούτοις καλεῖται Σεβεράκ. Οὐδεὶς ἐν τῷ στρατῷ θέλει λησμονήσῃ πῶς ἀπέθανεν ὁ πατήρ του.

Ὁ Πέτρος ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφα-λὴν καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῆς πε-ριχειρίδος τῆς στολῆς του.

Ἐπασχε δεινῶς.

Νὰ εἶναι τόσον ἐνοχος πρὸς ἐκεῖνον, ὅ-στις ἐπεδαψίλευσεν αὐτῷ τόσας εὐεργε-σίας, νὰ εἶναι τόσον ἀνάξιος τοῦ ἐνδόξου πατρὸς του, οὐτινος τὴν μνήμην ἐτίμων πρὸ αὐτοῦ, νὰ πληρῶται ὑπὸ τῆς εὐ-νοίας, ἐνῶ τόσον ὀλίγον ἦτο ἀξίος αὐτῆς!

Ἡσχίθη νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του διὰ

τὸν στρατηγὸν καὶ νὰ πλύνῃ διὰ τοῦ αἵ-ματός του τὴν κηλίδα, ἣν ἐνεκόλαψεν αὐτῷ.

— Ἐμπρός, ἀγαπητέ, ὅ,τι δίδεται ὑ-μῖν, ἤδη, σὰς ὠφείλετο. Φεῦ! αὐτὸ δὲν ἀποδίδει ὑμῖν πατέρα, ὅστις βεβαίως, θὰ ἔπραττε πολλὰ δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ τέλος, βλέ-πετε, ὅτι δὲν ἐλησμονήθη... Ἄλλως τε, κατελάθετε τὴν θέσιν αὐτοῦ ὑμεῖς, ὅστις, δοθείσης περιστάσεως, θέλετε πράξῃ τὸ καθήκον σας...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, τὸ χρῶμα τῆς ζωῆς ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν παρεῶν τοῦ Σεβε-ράκ· ἐφαίνετο οἶονεῖ ἀνηβῶν. Ἀνέπνευσε τέλος.

— Δὲν δύνασθε νὰ μένητε παρ' ἐμοὶ πλέον μὲ τὸν βαθμὸν σας... Ὅθεν δέον νὰ χωρισθῶμεν, καὶ τοῦτο μὲ θλίβει... Ἄλλὰ δὲν εἶμαι ἐγωιστής... ἀπέβλεψα μόνον εἰς τὸν προδιδοσμένον σας... Ἄλλως θέλομεν ρυθμίσῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν κάλλιον...

— Στρατηγέ μου, εἶπε ζωηρῶς ὁ Σε-βεράκ, ἐπειδὴ πρωτίστως ἀπεβλέψατε εἰς τὸ συμφέρον τοῦ στρατιωτικοῦ μου στα-δίου, σὰς λέγω ὅτι κατόπιν τῆς μεγίστης ταύτης πρὸς με εὐνοίας ὑμῶν, ἡ μόνη ἀρμόζουσα εἰς ἐμὲ θέσις εἶναι ἐκείνη, ἥτις παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ δειχθῶ διὰ τῶν ὀπλων ἀξίος τῆς ὑμετέρας ὑπολήψεως... Πρὸ ἔτους ἤθελον νὰ μεταβῶ εἰς Ἀλγε-ρίαν. Μὲ ἀπεκλίνετε τοῦ σκοποῦ τούτου τότε. Σήμερον, λοιπόν, αἰτῶ ὑμῖν τοῦτο καὶ πάλιν ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς καρδίας μου... Δέομαι ὑμῶν...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξκολουθήσῃ. Ἡ Σάρρα ὠχρὰ καὶ σύνοφρος εἶχεν ἐμ-φανισθῇ. Κεκρυμμένη ὀπισθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης οὐδεμίαν λέξιν ἀπόλεσεν ἐξ ὧσων ἐλέχθησαν.

Ἦκουσε τοῦ κόμητος λέγοντος ὅτι ὁ Πέτρος ἔδει νὰ χωρισθῇ αὐτοῦ, τοῦ Πέ-τρου αἰτοῦντος ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀλγερίαν, καὶ πληγείσα τὴν καρδίαν, εἰσῆλθεν ὅπως ἀμυνθῇ κατὰ τῆς ἀπειλου-μένης εὐτυχίας τῆς.

— Προσπλήξῃ μοι, εἶπεν ὁ κόμης φαι-δρός, δύνασθε νὰ συγχαρῆτε τῷ Σεβεράκ ἐπὶ τῷ προδιδοσμῷ αὐτοῦ, ὃν θὰ ἴδωμεν αὐριοῦν εἰς τὸ ἐπίσημον φύλλον τῆς κυ-βερνήσεως.

Ἡ Σάρρα μειδιῶσα πῶς καὶ μόλις ἀ-κουομένη,

— Συγχαίρω ὑμῖν, κύριε εἶπεν, ἐξ ὅλης καρδίας...

— Ἐχει εὐρὺ στάδιον, ἐπανέλαβεν ὁ στρατηγός, μὴ παρατηρήσας τὴν παρα-χλὴν τῆς γυναικὸς του, ταχέως θὰ εἶναι στρατηγός... θὰ ἀνυψώσῃ τὸ ὅπερ φέρει ὄνομα...

Ἐνῷ δὲ εἰσῆρχετο ὁ Μερλώ, ζητῶν τὸν Φροσσάρ, ὃν δὲν ἔβλεπε πρὸ τετάρτου ὄ-ρας, καὶ οὐτινος ἐφοβεῖτο τὴν ἐξαφάνισιν ταύτην, μὴ σκοπὸν εἶχεν ὅπως μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τῶν νεανίδων, ὁ στρατη-γός, εἶπε ζωηρῶς αὐτῷ:

— Ἡξεύρεις, ὁ Σεβεράκ εἶναι ἤδη ἑ-ταίρος... Νομίζω ὅτι ἡ εἰδήσις αὕτη θὰ σ' εὐχαριστήσῃ.

Ὁ Μερλώ ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἐγένετο

καταπόρφυρος καὶ ἐψιθύρισε μεταξύ τῶν ὀδόντων του:

— Χαίρω πολὺ... πολὺ! Λαμπρὸς προδιδοσμός! Εἰς τὰ χρόνια μας ἔπρεπε νὰ περάσῃ δέκα ἔτη διὰ ν' ἀρπάξῃ τις κανένα γαλόνι. Ἄλλ' εἰς τί θὰ μεταχει-ρισθῶν αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀξιώματι-κούς; Ἡ ἀλήθεια ὁμῶς εἶναι ὅτι ὁ Σε-βεράκ εἶναι λαμπρὸ παιδί, ὃχι πεταλοῦδα, ὅπως εἶναι σήμερον οἱ περισσότεροι νέοι. Ἀκούεις, κύριε συμβολαιογράφει;... χαίρο-μαι δὲ πολὺ δι' αὐτὸν τὸν προδιδοσμένον... Ναί! χαίρομαι!! εἶπε.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγώ, συνταγματάρχα, ἀπεκρίνατο ὁ Φροσσάρ, πιστεύσατέ το...

Ὁ συνταγματάρχης ἔστρεψε τὰ νῶτα αὐτῷ, καὶ συνοδεύων τὸν κόμητα, ἀπε-μακρύνθη, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐρω-τολήπτου Λεοπόλδου μακρόθεν.

Μόνη μέινασα ἔναντι τοῦ Σεβεράκ, ἡ Σάρρα, ἔλαβε τὸν βραχίονα αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸν ἐξώστην.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύ καὶ ἡ μόνωσις πλήρης.

Μόνοι οἱ ἐρασταὶ τοῦ χωρίου, ζητοῦν-τες τὴν σιγὴν καὶ τὸ μυστήριον, ἐβάδι-ζον βραδέως ἐν τῷ σκότει, ψιθυρίζοντες χαμηλοφώνως καὶ ἀδιάφοροι πρὸς πᾶν ὅ,τι περὶ αὐτοὺς συνέβαιεν.

Ὡχρὰ λάμψις τῆς σελήνης, εἰσδύουσα διὰ τῶν δένδρων τοῦ κήπου ἐφώτιζε τὸν Πέτρον καὶ τὴν Σάρραν.

Ἐμμενον ἐπὶ στιγμὰς τινὰς, ἀκίνητοι, σιγηλοί, ἔχοντες πολλὰ νὰ εἰπῶσι, καὶ ζητοῦντες μετὰ ταραχῆς διὰ τίνων λόγων ν' ἀρξῶνται τῆς διαλέξεως ἀφ' ἧς ἐξηρ-τάτο τὸ μέλλον των.

Ἡ Σάρρα μὴ δυναμένη ἐπὶ πλέον ν' ἀ-ναμένη ὠμίλησε πρώτη.

— Λοιπὸν ἀναχωρεῖτε; εἶπε τρέμουσα.

Ὁ Σεβεράκ ἐθεώρησεν αὐτὴν θλιβερώς, καὶ μετὰ φωνῆς σταθερᾶς,

— Εἶναι ἀνάγκη, ἀπεκρίνατο.

— Διατί;

— Διότι ὁ βίος μοι εἶναι ἀδύνατος ἐν-ταῦθα, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας μετ' ἐκχύσεως λύπης, διότι ἐκάστη ἀπόδειξις εὐνοίας, ἣν μοι παρέχει, ὁ σύζυγός σας εἶναι ἡ σκλη-ροτέρα τῶν ταπεινώσεων, ἡ φρικαλεώτερα τῶν βασάνων, διότι βδελύσσομαι ἐμαυ-τὸν καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ μισήσω ὑμᾶς.

— Πέτρε!

— Ναί, ἡ ζωὴ ἦν ἀγῶ, εἶναι ἡ χειρί-στη πασῶν, ἀμφιβάλλω δ' ἂν εὐρίσκηται ἐλεεινότερα ταύτης. Ἄλλως τε, εἶναι δι-καία, φέρει ἐφ' ἐαυτῆς τὴν τιμωρίαν. Ὁ δὲ προσβαλλόμενος ἐκδικεῖται τόσῳ κα-λῶς, ὥστε ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ποῖαν ἡδύνατο νὰ λάβῃ καλλιτέραν ἐκδίκησιν ταύτης. Ἐζῆσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του κλέπτων τὴν περιουσίαν του... διότι μὲ ἠπατάτε λέγουσα ὅτι δὲν ἀνήκετε εἰς αὐτόν! Εἰ-σθε σύζυγός του. Ἄλλ' ἦτο πεπρωμένον νὰ ἐμπιστευθῶ ὑμῖν καὶ νὰ γευθῶ πάσας τὰς πικρίας. Τέλος εἶναι ὁ μόνος ἄνθρω-πος ὃν ἀγαπῶ, σέβω καὶ ὑπολήπτομαι, καὶ ὃν προδίδω καὶ ἀτιμᾶζω.

Ἡ Σάρρα, πελιδνὴ καὶ μὲ συνεσπασμένα χεῖλη, μόλις ἀνέπνεε.

— Έστω, χωρισθίτε ἀπ' αὐτοῦ, εἶπεν. Ἀλλὰ διατί ν' ἀπομακρυνθίτε, διατί νὰ μεταβῆτε εἰς Ἀλγερίαν; Ἀφετέ μοι, τοῦλάχιστον, τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σὰς βλέπω ἐνίοτε, ἔστω καὶ μακρόθεν. Παράσχετε μοι τὴν χαρὰν νὰ σὰς συναντῶ καὶ νὰ σὰς ὁμιλῶ.

— Εὐφρόσυνος ἱκανοποίησις! εὐτυχὴς χαρὰ! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος μετὰ δριμύτητος. Εἴμεθα ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου ὡς δύο ἔνοχοι. Μεταξὺ ὑμῶν, ὑπάρχει πάντοτε σκιά τις ἀπειλοῦσα ἡμᾶς, ἀνάμνησις δι' ἣν ἐρυθρῶμεν, ὀπισθοβουλία δηλητηριάζουσα τὴν μέθην μας καὶ καθιστῶσα φρικαλέους τοὺς ἀσπασμούς μας.

Ἡ Σάρρα ἦτο ἐτοίμη νὰ κραυγάζῃ:

— Ἀποστρέφεσαι τὸν ἔρωτά μου, διότι δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον, διότι ἀγαπᾷς ἄλλην.

Ἡ εἰκὼν τῆς Λευκῆς ἐνεφανίσθη αὐτῇ πραεὶα καὶ εὐχαρίς, ἐφρικίασεν... Ἀλλ' ἐσίγησε, φοβηθεῖσα μὴ ἐν ἡῇ ἐξάψει αὐτοῦ ὁ Πέτρος, τῇ ἀποκριθῇ θρασέως.

— Ναί, ἀγαπῶ ἄλλην!

Μετὰ τοιαύτην ἐξομολόγησιν, τὸ πᾶν ἐθραύετο, καὶ ὤφειλε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀνακτῆσαι τὴν καρδίαν ἐκείνην, ἐτοίμην νὰ τῆς διαφύγῃ.

Ἐλαβε λοιπὸν τὸν βραχίονα τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ σφίγγουσα αὐτὸν ἰσχυρῶς, ἐνῶ σῶμα τὸν ἐθεώρει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς,

— Ἀλλὰ σὲ λατρεύω, ἐγώ, εἶπε καὶ αἰτῶ χάριν παρὰ σοῦ. Λάβε οἶκτον δι' ἐμέ, ἂν εἶσαι τόσῳ σκληρὸς διὰ σεαυτόν. Γινώσκεις ὅτι ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνῆκον εἰς σέ, σὺ ὑπῆρξας ἡ μόνη σκέψις μου, τὸ μόνον ὄνειρόν μου, ἡ προσφιλεστέρα μου χαρὰ. Ὅλη ἡ ζωὴ μου εἶναι ἰδική σου. Μοὶ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀγαπήσω ἄλλον ἄνθρωπον ἐκτός σου. Ἐδόθην εἰς σέ ἀνεπιφυλάκτως, ἀνεπιστρεπτί. Ἐγινόμην ἔνοχος, εἶμαι ἀναξία, καὶ θέλω νὰ εἶμαι εἰσέτι, διότι οὐδὲν ὑπολογίζω προτιμότερον τοῦ ἔρωτός μου. Εἶμαι δὲ ἐτοίμη τὸ πᾶν νὰ καταπατήσω, ὅπως ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι εὐδαίμων. Σὺ μὲ βραχνίζεις, εἶναι κακὸν τοῦτο! Ἐσο βέβαιος, ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν δὲν θέλω ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύω ὅτι δύνασαι ἀκόμη νὰ μ' ἀγαπήσῃς, ὅτε τὰ ὀνειροπολήματά μου καταρρεύσωσιν, ἡ ζωὴ μου δὲν θ' ἀριθμῇ μίαν ἡμέραν περισσότερον καὶ ἡ ὑστάτη πνοή μου θ' ἀποστῇ μετὰ τῆς ὑστάτης ἐλπίδος μου.

Ὁ Πέτρος συνεκινήθη λίαν ἐπὶ τῇ τῆς Σάρρας εἰλικρινείᾳ.

Κατεμέτρησεν ἅπασαν τὴν ἔκτασιν τοῦ πάθους τῆς δυστήνου γυναικός, ἥτις διέπραξε τὸ σφάλμα, οὐχὶ ἐξ ἀκολασίας, ἀλλ' ἐξ ἔρωτος, παρὰσυνθεῖσα ὑπὸ ἀκαταμαχῆ- του δυνάμεως καὶ πεσοῦσα εἰς τὰς ἀγκά- λας τοῦ.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ οἰκτερῇ βλέπων αὐτὴν τόσῳ πάσχουσαν.

Ἐλαβε τὴν χεῖρά της, ἣν ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἰδικὰς του θέλων νὰ τῇ δώσῃ θάρρος, ὅπως πληρώσῃ τὴν θυσίαν.

Ἡ Σάρρα ὅμως παρεγνώρισε τὸ δεῖγμα τοῦτο τοῦ οἴκτου, ἐνόμισεν ὅτι ἐθίζε τὴν καρδίαν ἐκείνου, δν ἤθελε ν' ἀνα-

χαίτῃ, καὶ ἀναπτερωθεῖσα ὑπ' ἐλπίδος:

— Μείνε, Πέτρε, σὲ καθικετεύω! εἶπε περιπτύσσουσα αὐτὸν πυρετωδῶς, θὰ σὲ ἀγαπῶ τόσον, ὥστε τὸ πᾶν νὰ λησμονήσῃς.

Ὁ Σεβεράκ πάραυτα ἐγένετο κατηφής. Οἱ λόγοι τῆς Σάρρας ἐπανεφέρουν αὐτὸν εἰς τὴν πραγματικότητα.

— Ἄν μὲ ἀγαπᾷτε, εἶπε, μὴ μ' αἰτεῖτε νὰ θυσιάσω ὑμῖν τὸ ὑπόλοιπον τῆς τιμῆς μου, βοηθήσατέ μοι, τούναντιον, ν' ἀνορθώσω ἐμαυτὸν ἀπέναντι ὑμῶν,

Ἡ Σάρρα ἠτένισε τὸν Σεβεράκ θέλουσα νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὸ βάθος τῆς καρδίας του. Ἀνέγνω ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἀκλόνητον ἀπόφασιν. Ἐκρινε λοιπὸν καλὸν νὰ μὴ ἐπιμένῃ ἐπὶ πλέον, καὶ γενομένη λογικωτέρα,

— Ὡστε τετέλεστα; εἶπε στενάχασα, καὶ δέον νὰ συνεθίσω, ὅπως μὴ ἀκούω πλέον τῆς γλυκείας φωνῆς σου;

Καὶ λεγούσης ταῦτα, δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἂν στέργω μετὰ συντριβῆς καρδίας εἰς τὸν σκληρὸν τοῦτον χωρισμόν, θέλεις μοὶ εὐγνωμονεῖ διὰ τὸ θάρρος μου τοῦτο; θέλεις διαγνώσῃς ἐν αὐτῷ ὑπερτάτην ἀπόδειξιν ἔρωτος, τὴν μεγίστην, ἣν γυναικεῖα καρδιά δύναται νὰ παράσχη;

Ἐπαύσατο ὑπὸ τῶν ὀλολυγμῶν.

Ὁ Σεβεράκ ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἐκράτει αὐτὴν, φόβῳ μὴ πέσῃ.

Αὕτη ἀφῆθη ὡς παιδίον, στηρίζασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ δοῦσα ἐλεύθερον ροὴν εἰς τὰ δάκρυά της.

Οὐδὲν ἔλεγεν, ἀλλ' ὤκτειρε τὴν ἀτυχίαν τῆς.

Ἐὰν ἐγένετο σύζυγός της, ἤθελεν εἶσθαι εὐδαίμων.

Τί τὸ κωλύσαν τοῦτο;

Μικρὰ τις ψυχρότης ἐκ μέρους ἐκείνου, καὶ κουφότης ἰδιότροπος ἐκ μέρους αὐτῆς.

Ἀλλ' ἤδη ὁ γέγονε γέγονεν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπανεέλθωσιν ὀπίσω. Ἀλλως τε, δὲν ἦτο πεπωμένον αὐτῷ νὰ ἐρασθῇ τῆς Λευκῆς;

Πᾶσαι αἱ σκέψεις αὐτοῦ δὲν συνεκεντροῦντο εἰς αὐτήν;

Καὶ ἡ ἀπόφασις ἦν συνέλαβε τοῦ νὰ θρασῇ τοὺς ἐνόχους δεσμούς του, δὲν προήρχετο μᾶλλον ἐκ τοῦ αἵσχους, ὅπερ ἠσθάνετο θεωρῶν τὸ ἀγνὸν βλέμμα τῆς κόρης, ἢ ἐκ τῆς διαμαρτυρίας τῆς κατατρυχομένης συνειδήσεώς του;

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πιστεῦσῃτε ὅτι θυσιάζω τὴν ἡσυχίαν σας χάριν τῆς εὐδαίμονιάς μου, εἶπεν ἡ Σάρρα, ἀπομασσουσα τὰ δάκρυά της. Ἀναχωρήσατε λοιπὸν, συναίνῳ.

Ὁ Πέτρος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν χαρὰν του παρατηρηθεῖσαν καὶ τρώσασαν τὴν δύσμοιρον γυναῖκα.

— Πλὴν ἐρκισθῆτέ μοι, ἐξηκολούθησεν, ὅτι μακρὰν μου διατελῶν δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃτε.

— Πῶς δύναμαι νὰ σὰς λησμονήσω; ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ὁ Σεβεράκ.

Ἀνέφξε τὰς ἀγκάλας καὶ περιεπτύξατο αὐτὸν ἀσπασθεῖσα ἐπὶ τοῦ μετώπου γλυκύτατα.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Ἀθηνῶν Ἀ. Βαδάκη, Μελεπομένην Δημοπούλου, Εὐφροσύνην Ἀριδοπούλου, Σμαράγδαν Πετροπούλου, Μάρθαν Τσολάκου καὶ κκ. Σπυρ. Δ. Κονοφάν, Γεώργ. Ὁθωνάϊον, Ἐμ. Βουτσινᾶν, Παν. Ρεβίδην, Ἰωάν. Μπουρνιᾶν, Γεώργ. Γιαννέντζον, Σπ. Κ. Ραφτόπουλον, Γεώργ. Χρηστομάνον, Σωτήριον Δεσσύλλαν, Γεώργ. Δεκάριστον, Σωτήριον Βερσῆν, κ. Ἀδελφὸς Κομούτου, Γεώργ. Παρηγόρη, Κ. Βότσαρη, καὶ Ἰω. Δεληγιάννη. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἐμ. Βεκιρέλλη. Ἐλήφθησαν δρ. 40 45, πρὸς ἐξώφλησιν λογισμοῦ. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα Ἀπομνημονευμάτων πρὸς συμπλήρωσιν, ἀπεστάλησαν. — κυρία Κλεοπάτρα Δημητρίδου. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 25, ἀντίτιμον συνδρομῆς. Ἐκλεκτῶν καὶ «Saison». Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κ. Στυλιανὸν Π. Χαλκωμάτῶν. Ἀντίτιμον συνδρομῆς σας Ἐκλεκτῶν καὶ 121 φύλλων ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. ἤρξατο ἡ ἀποστολή. — κ. Κωνσταντ. Ι. Βασιλείου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν 336 ἀπεστάλη. Α' καὶ Β' τόμος Ἐκλεκτῶν δρ. 12. — κ. Π. Μ. Ζωγράφου. Ποιήματα ἀπεστάλησαν. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν θὰ μᾶθε τὴν γνώμην μας. — κ. Π. Τσολάκον. Εἰς τὸ ἐξῆς θαποστέλλεται εἰς Πάτρας. — κ. Γ. Ἱερμίου. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς σας καὶ Ποιημάτων, ἅτινα ἀπεστάλησαν μετ' ἐλλειπόντων. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Δ. Ζαλόκωστον. Ἐλήφθη ὑπ' ὀψις ἡ ἐπιστολή σας, οἱ 6 τόμοι τῶν Ἐκλεκτῶν δαδεμ. δρ. 64.20, ἄδελ. 46.20. Ἀριθ. 471, 472 ἀπεστάλησαν. — κ. Ἐμ. Μαρινάκη. Εἰς τὸ ἐξῆς θ' ἀποστέλλονται ἐν Ρωσσίᾳ. Ἐλήφθη τὴν 31 παρ. μνήος. — κ. Γ. Ι. Κουρεντῆ. Ἐλήφθησαν δρ. 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων Ἀπομνημονευμάτων. Δίκνα ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Κατσάδην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Μενεξῆν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Ρούφαν. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Εὐχαριστοῦμεν. Σειρὰ Ἀπομνημονευμάτων ἀπεστάλη τῇ κ. Ἐμ. Καραϊωτάκη. — κ. Γ. Ε. Ἐλήφθη συνδρομὴ κ. Εὐθαλίας Κ. Σ. Ἡ ἰδέα σας δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ πραγματοποιηθῇ, διότι μελετᾶται πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῶν Ἐκλεκτῶν. — κ. Δ. Μοσχόδην. Λογαριασμοὶ καὶ φύλλα Ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Σουλᾶνον. Συνεμορφώθημεν τῇ ἐπιστολή σας. Σειρὰ Ἀπομνημονευμάτων ἀπεστάλη.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκαλία μυθιστορίας Εὐγενείου Σὺν δρ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ — Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3.70 — Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 Ὁ Ἰππότης Μάϊος μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2.70. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2.80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάβρου, μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) δρ. 3.30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλίης, μυθιστορία H. Emille Chevalier δρ. 1.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, δρ. 1.70 — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτάνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμά, ἦτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γρὲν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν. δρ. 4. — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τερτίλ, δρ. 2.20